

V poledním slunci

Napsal uživatel Jaroslava Šálková - Kavče
Čtvrtek, 08 Prosinec 2011 23:25

Léto rozpaluje pískovcové skály i les, blíží se poledne, a dole v trávě si ježek, rejsek a veveřák hrají na trampy. Téhle báječné hry se zúčastnil i malý hloupý plšík, ale protože šel na nervy, poslali ho dělat vlak. Plšík běhá v borůvčí, tenounce pohoukává, a veveřák za ním chvílemi volá, že pořádný vlak má vždycky zpoždění, aby přijel za hodně dlouho.

Ježek, rejsek a veveřák se povalují v trávě, hovoří drsným hlasem a čekají na vlak. Rejsek připomněl, že správný tramp musí mít v tlamě cigáro, což bylo přijato s nadšením, a rejsek se vytasil s nedopalkem, pohozeným někde na cestě.

„Jenže z toho musí jít dejm,“ nespokojeně řekl veveřák, „bez dejmu si nezakouříš!“

„Tak budem jen dělat že dejmáme,“ rozhodl rejsek. Načež si s veveřákem nedopalek půjčovali, náležitě šlukovali, vypouštěli oblaka jakoby dýmu a pochvalovali si pěknou hru. Ježek nedopalek nechtěl, prý alespoň jeden tramp v přírodě by měl být nekuřák.

Jaroslava Kavče Šálková

Tajnos
skalko

„Tady něco cvaká,“ řekl najednou veveřák a začal se znepokojeně rozhlížet. „Típní cigáro a zmizíme!“

„Třeba někdo tříská ešusem a pozve nás na oběd,“ s nadějí v hlase prohodil ježek.

V trávě se objevil hloupý plšík, přijíždějící po neviditelné kolejnici, a tak se raději rozprchli.

V jednom velkém městě přišel tramp na slezinu a pyšně hodil na stůl mezi sklenice, popelníky a účtenky hromádku fotografií. Hlavy kamarádů se nad ně sklonily.

„Co to znamená, Majku?“ ptá se šerif.

„To znamená,“ odpovídá slavnostně Majk, „že civilizace pokročila ve svém ničivém přetváření přírody tak daleko, že lesní zvíř neustálým stykem s člověkem nakonec imituje lidskou činnost, se všemi negativními projevy. Ostatně to ukazují moje fotky. Vždycky jsem vám říkal, že jednou budu slavný fotoreportér, vy jste se mi smáli, a už je to tu! Za tyhle fotky mi v redakcích utrhnou

V poledním slunci

Napsal uživatel Jaroslava Šálková - Kavče
Čtvrtek, 08 Prosinec 2011 23:25

ruce.“

Kamarádi si obrázky všelijak prohlíželi, a nakonec se ozval šerif: „No, já nevím, Majku, jestli to pospíchá, tak ti ruce utrhnu s radostí my a třeba i s hlavou, ale tady žádná imitace není!“

„Jak to, že ne?“ diví se Majk. „Vidíte přece jasně veverku, jak vykuřuje vajgla! Já jsem svědek, zíral jsem na ni jak blázen. Naštěstí jsem měl v pohotovosti foťák a hned jsem reagoval, jako pravý reportér. Ale teď mě napadlo - co když je to obráceně? Máme-li v ruce důkaz, že veverka používá tlapy k lidské činnosti, v našem případě teda nevhodné, můžeme tvrdit, že se lidi nevyvinuli z opic, ale z veverek.“

Šerifovi se zaleskly oči. Zatímco ostatní stolovníci se řehtali jako blázni, šerif shrábl fotografie, strčil je Majkovi pod nos a vrčel, že nevidí nic jiného, než dvě tmavé skvrny a světlejší vršky travin.

„Ono bylo zrovna poledne, slunce stálo moc vysoko, a špatně se to osvětlilo,“ připustil Majk. „Ale to nevádí. Ta velká skvrna je veverka, a ta menší, podlouhlá je ten vajgl. Taky je to trošku hnutý, to si odmyslete.“

„Majku, my jsme rádi, že máš vážný zájem o fotografování. Ale proč máme pro to trpět? Svěřili jsme ti vedení osadní kroniky, a jak to dopadlo? O každým vandru napíšeš dvě věty a doplníš to třiceti fotkami, který jsou jedna jako druhá, a místo lidí máš na nich tmavý fleky! Zrovna jako tyhle, cos nám přines. A vždycky se oháníš tím, že je to hnutý, ať si to odmyslíme!“

„Šerife, ty jsi přece všude k poznání,“ bránil se Majk.

„Ale jen proto, že moje šerifská hvězda vždycky dělá takovou bílou šmouhu! Jinak bych byl řadovej flek jako ostatní. A dost! Buď přineseš pořádný fotky kouřící veverky, nebo už nikdy nevyslovuj žádný slovo, začínající na písmeno V.“

Majk se urazil, odklidil se na židli a huhal, že se ještě ukáže.

Následující víkend léto stále přálo. Slunce zářilo od sobotního rána, a Majk přišel do skalkového lesa vyfotografovat kuřáckou veverku. Měl plán. Na místečku v příhodném světle, nastražil na jehličí pootevřenou krabičku, a několik cigaret rozházel kolem. Pak si rozestřel spacák, lehl si na něj, přikryl se celtou, a ze své skrýše vystrčil objektiv aparátu. Jen počkej, veverko, já tě dostanu!

Z borovice pozoroval jeho počínání veveřák a divil se. Seběhl po kmeni a pozval si na to ježka a rejska.

„Vypadá to jako past,“ mínil rejsek, „ale na koho?“

„Je to šílenec,“ tvrdil ježek, „jinej by dal do pasti buřta nebo sušenku!“

Veveřák chvíli přemýšlel a pak řekl, že ve skalkovém lese už zažil lecjaké trampy - drsnácké, zpřirodované, bojácné, vyřvávací, i ty hladové, ale tenhle je nějaký jinej.

„Co budeme dělat?“ polekal se ježek.

„Hlídat!“ rozhodl veveřák.

Slunce stoupalo výš, připalovalo i v lese, a Majk se začal potit. Dusno pod celtou a jednotvárné šumění stromů ho unavilo, a tvrdě usnul. Toho využil rejsek a hbitě odtahal cigarety do doupěte za vyvráceným smrkem, neboť jak řekl veveřák, takovej materiál se musí zabavit, aby přišel jen do pracek znalců.

Když se Majk probudil, zmizení nástrahy ho zaskočilo. Tušil, že šlukující veverka není daleko. Vytáhl ze žracáku další balíček a začal lákat. Veveřák, rejsek a ježek se nestačili divit, když viděli, jak se ten nějaký jinej tramp prodírá lesem, pozvedá cigarety do větví a vykřikuje:

„Vem si! No tak, vem si! Nešetřil jsem, jsou to sparty!“

„Chce nachytat někoho, kdo se tím krmí,“ přemítal rejsek. „U nás v lese takovej zvrhlík snad není? Nejspíš to chce naučit mladý. To už tak vypadá!“

V poledním slunci

Napsal uživatel Jaroslava Šálková - Kavče
Čtvrtek, 08 Prosinec 2011 23:25

Veveřák nakrčil čumák, což mu dodalo výraz dravé šelmy, a zavrčel, že v tom případě je ten nějak jinej tramp nebezpečnej. Rejsek se zeptal:

„Co budeme dělat?“

„Odnaučíme ho jezdit na vandri!“ zněla odpověď.

Když se první tvrdá šiška odrazila od jeho hlavy, myslel si Majk, že je to náhoda. Když přiletěla další, stejně bolestivá, a Majk současně s ní zahlédl v rozsochatých větvích mířící veverku, s ledovým klidem profesionála chytil fotoaparát. Mačkal záběr za záběrem, zatímco mu veveřák otloukal čelo do krvava.

Na slezinu se Majk přihnal jako vítěz do cílové rovinky.

„Tady to máte,“ předvedl své obrázky. „Moje veverka nejen imituje kouření, ale je inteligentní. Zřejmě jsem jí nevybral vhodnou značku cigaret, tak po mně házela šišky. Podívejte, jak mám odřený čelo.“

Šerif vzal fotky do ruky s nedůvěrou, ale pak se mu tvář rozjasnila. Na fotografiích byly skutečně patrné obrysy veverky, svírající v packách smrkovou šišku.

„Je to pěkné, Majku,“ řekl šerif uznale. „Konečně máš něco k poznání! Ale veverky se šiškou maloval už Josef Lada, na tom není nic divného. Když veverka ohlodává šišku, musí si ji přidržet. Spletl ses, Majku! Šiška jí vypadla na tvoji lebku leknutím, když tě uviděla.“

„Ale né,“ zaúpěl Majk, „podívejte, co mám na hlavě otisků! Tak mi přeče věřte!“

Neměli slitování a nevěřili.

Další vandr Majk prochodil po lese s fotoaparátem a s odkrytou hlavou, a nešťastně volal do korun stromů „hod' si po mně, no tak, hod' si po mně!“, z čehož měli veveřák, rejsek a ježek ohromnou radost. Veveřák dokonce pozval známé veveričky, aby jim ukázal člověka, kterého zmlátil, a který chce ještě. Majk se vracel do skalkového lesa několikrát, hledal a volal svou veverku, až ho to omrzelo, a už se neukázal.

Veveřák s rejskem pak dlouho budili po skalkovém lese senzací, neboť zásadně nevylezli z doupěte bez Majkovy cigarety v tlamě. Vždycky, když si hráli v trávě na trampy, povalovali se a vedli drsné řeči, taky řádně jako vykuřovali, a když si vzpomněli, a veveřák zavolal do větví: „hod' si po mně, no tak, hod' si po mně!“ smáli se, až padalo jehličí.

Povídka byla vybrána z druhého vydání sbírky **Tajnosti skalkového lesa** (nakladatelství Rodocapsa), která na svých 56 stranách obsahuje celkem 10 Kavčetiých povídek.

V případě zájmu najdeš podrobnosti na <http://www.rodocapsa.cz/>